

ὑπὸ στρατιωτικῆς φρουρᾶς. Ἡ φυσιογνωμία των ἦτο δαιμόνιον μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ἀποτρόπαιον ῥυπαρότητά των, καὶ τὴν φρικτῶδη θηριωδίαν τοῦ προσώπου των. Ὁ χρότος τῶν ἁλῶων των, καὶ αἱ ἄγριοι οἰμωγαὶ καὶ χειρονομίαι τὰς ὁποίας ἔκαμνον ἵνα αἰτήσωσιν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν διαβατῶν μᾶς ἐκίνησαν εἰς πολλὸν οἶκτον. Προχωροῦντες ἱ' ἀπορύγμην τὴν δυσάρεστον ταύτην θίαν, ἥν δὲν δύναται τις ν' ἀπορύγῃ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Λισαβώνας, ἀναφέρομεν τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἄνευ κυρίων κυνῶν, οἵτινες πλανῶνται τῆδε κακεῖσε εἰς τὰς ὁδοὺς καταδροχθίζοντες πᾶν τὸ πρῶστον, καὶ τὰς ναυτιωδεστέρας ὁλᾶς. Τὰ πλείονα τῶν ἐλεεινῶν τούτων ζώων δὲν ἔχουσι τρίχα ἐπὶ τοῦ δέρματός των, καὶ εἶναι οἰκτρῶς κεκαλυμμένα μὲ ἐξανθήματα καὶ φυλκταῖνας, καὶ ἀλλοιωμένα ὑπὸ τῶν παθῶν. Ὅποια ἔπρεπε νὰ ᾖναι ἡ κατάστασις τῶν ὁδῶν ἐκ τούτου, εἶναι εὐκολόν νὰ τὸ φαντασθῇ τις, καὶ ὁμῶς δὲν εἶναι τύπον ῥυπαρῆς, ὥς πρότερον, καθότι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν συνιθίζον νὰ κάμνωσιν αὐτάς τὸ γενικὸν δοχεῖον παντοειδῶν ἀκαθαρσιῶν. Ἀλλὰ τοῦτο ἐμποδισθὲν ὑπὸ τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως, ἥτις διώρισεν ἐπὶ τούτῳ ἀμᾶξας, σημαίνουσας τὴν προσέγγισιν των διὰ κώδωνος. Κατ' ἀρχὰς ὁ καλὸς τῆς Λισαβώνας λαὸς ἐδυσκολεύθη νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν νεωτερισμὸν τοῦ τον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸν παρεδέχθη ὁλοτελῶς.

Διεξιθόντες ἐν ὀλίγοις εἰλικρινῶς καὶ ἀμερολήπτως τὰ τῆς πόλεως ταύτης ὁρεῖλομεν ἐπὶ τέλους ν' ἀναφέρομεν καὶ τοὺς ὠραιωτάτους φανούς της. Ἐκεῖνο δὲ κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Λισαβὼν ὑπερέχει τὰς ὁμοίους αὐτῆς πόλεις εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις ἥτις φαίνεται ἐκεῖ. Καὶ ὅπως, ὁποία θία δύναται νὰ ᾖναι εὐγενεστέρα καὶ καταπληκτικωτέρα παρὰ τὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς Τάγου, μὲ τὰς χιλιάδας τῶν πλοίων του ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν Praça do Commercio. Οὐδεμίαν πόλιν τοῦ Κόσμου δύναται νὰ παράσχω ὠραιότερον θέαμα. Τὰ δὲ πολυπληθῆ αὐτῆς παντοπωλεῖα, ἐπιδεικνύοντα τοὺς ὠραιότερους καρποὺς τῆς Μεσημβρίας, καὶ τὰ μεγαλοπρεπέστερα ἄνθη, δίδουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς χρυσεστάτην θίαν ἀφρονίας καὶ τέρψεως.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Δ. Ν. ΜΠΟΤΑΣΗΣ.

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΣΑΝΣΟΥ.

Ὁ Βεδριέρος, ἐγγονος τοῦ περιφήμου Δὸν Σάνσου ὑπατιστοῦ τοῦ Δὸν Κιστώτου, ἠγαπήθη ἀπὸ πλουσίαν τινὰ Ἰσπανίδα, ἥτις, μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὸν ἐρελκύσῃ εἰς τὸν ἔρωτά της, ἀπεράσισε νὰ τὸν ποιήτῃ μὲ φίλτρον (τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι). Τὸ φίλτρον τοῦτο ὑπὸ αἰγυπτίας μάγου παρασκευασθὲν, ἀντὶ νὰ μαλάξῃ

τὴν καρδίαν τοῦ ἀπόνου ἐραστοῦ, τὸν ἐβρίψεν ἐν κλίνῃ, ἐπουξέ μῆνας ἐπαθε παλαιῶν κατὰ τοῦ θανάτου καὶ ἀνέλαθε μὲν τὴν υγίαν του, ἀπέβαλε δὲ τὰς νῆας ἐφαντάζετο ὁ δυστυχὴς ὅτι ἦτον ὁ ἄλλος, οἱ μωσχομαχῆται τῆς Βαρσελώνης λιθοβολοῦντες αὐτὸν εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτον ἀπὸ κρέας. Δεῖ ἐτόλμῃ ἐξέλθῃ εἰς τοὺς δρόμους καὶ μετ' ὀλίγον ὑπέστη δευτέραν παραφροσύνην, δηλαδὴ δὲν ἀπεκρίθητο παρονομασίας (Calembourg) οἱ δὲ μωσχομαχῆται ἔσαντο τότε λιθοβολοῦντες αὐτὸν διότι ἐτέρποντο τὸν ἀκρωμένον τῶν εὐφρεστικῶν ἀπαντήσεων.

Ταῦτα μὲν πραγματεύεται Ἰσπανικὸν περὶ αὐτοῦ δὲ μεταφράσας αὐτὸ Γάλλος Louis viardot ἐκ τῆς τῆς νὰ μεταγλωττίσῃ τὰς παρονομασίας, ἐπλάσθη ὁ Βεδριέρος ἀπεκρίνεται διὰ παροιμιῶν.

Τι πρέπει νὰ κάμω ; ἡ ὥτησεν ἄνθρωπος ;

νὰ γίνω εὐτυχής ;
— Ἄν θέλῃς μίαν εὐτυχὴν ἡμέραν, ἀπεκρίθη ὁ Βεδριέρος, κάμε τὰ γένοιά σου, ἂν θέλῃς ἓνα καλὸν σπάζον ἓνα χοῖρον καὶ ἔπαρε γυναῖκα ἐὰν θέλῃς νὰ ῥάστῃς μίαν καλὴν χρονίαν.

— Τι πρέπει νὰ κάμω, ἡρώτησεν ἄλλος ;
γίνω φρόνιμος ;

— Ἐνθυμοῦ μόνον, ἀπεκρίθη, ὅτι τρία καὶ τρία εὐλόγον • κάμουν τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ. Νὰ λαλῇ πολὺ καὶ νὰ ἔχῃ ὀλίγον, νὰ φαντάζεται καὶ ν' ἀξίξῃ ὀλίγον.

Ὁ νυμφευόμενος πῶς δύναται νὰ εὐδαιμονήσῃ ;

Ἄς ἀρῇ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ νὰ προστατέψῃ αὐτοῦ ; ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλοῦτε ἅπαξ δὲν πρέπει νὰ σταῇ αὐτὸν τὸν ἴδιον διότι δὲν εὐτυχεῖ ἡ οἰκονομία τοῦ ἀδράκτιον κυβερνᾷ τὴν σπάθην. Ἐχει ἀπὸ τὴν συμβουλευθῇ ; ἂς μὴ λησμονήσῃ τὸ ῥητόν. Ἄ τὴν πρώτην συμβουλήν τῆς γυναικὸς, κώποτε τὴν τέραν. Ἐχει κἀνὴν μυστικόν ; ἂς ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμοῦ τὸ ἄλλο ἀξίωμα. Ἐὰν ἡ γυνὴ σου ᾖ κακὴ μὴ ἐμπιστευθῇς, ἐὰν ᾖ καλὴ μὴ τῆς εἴπῃς μυστικόν.

Ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ ᾖναι μαλακός ; ἐπεκτείνεται μέλι τὸν τρώγον οἱ μυταί, ἐνῷ εἰς χύτραν χλάζουσιν μυταὶ δὲν πλησιάζει.

Ἀρχων τις, πολλὰ περὶ τοῦ παροιμιαστοῦ ἀκούσας, ἐπιθύμησε νὰ τὸν ἔχῃ πλησίον του καὶ φόρτισεν ἓνα τῶν φίλων του νὰ τὸν στείλῃ.

Εἰς τὰ παλάτια, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Βεδριέρος, ἀξίξω τίποτε, διότι ὅχι μόνον εἶμαι ἐντροπικὸς δὲν ἡξέωρνα νὰ κολακεύω, ἀλλ' ἤκουσα πολλὰς νουθεσίας, μὴ στηριχθῆς οὔτε εἰς μέγαν ἀρχοντα, οὔτε πτωχὸν τοῖχον. Ὁ φίλος μου, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος, δὲν εἶναι ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ σὲ ἀπατήσῃ.

Δὲν ἡξέωρνα, ἀπεκρίθη ὁ Βεδριέρος, ἀλλ' ἤκουσα ἄπρλιος καὶ ὁ ἀρχων ἀπατοῦν, καὶ ὅτι ὅστις πρὸς εἰς φύλλωμα δένδρου, δις βρέχεται, καὶ ἐκκοιμάται μὲ σκύλλους σηκώνεται μὲ φύλλους.

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ᾖμαί εἶχω τὴν θέσιν μου τὸν κόσμον καὶ ὁ μύρμηξ ἔχει τὸν θυμὸν του, τοῖς ἔχει τὴν σκιά της, πᾶς πετεινός ; τὸ γὰρ